

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. április 16.
(csütörtök)**

Szepesy László

ISTEN A VIHARBAN

Énekek: 396, 300

Alapige: Jónás 1,4-6

„Az Úr pedig nagy szelet bocsátott a tengerre, és nagy vihar lett a tengeren, és a hajó már-már töredezett. Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, ki-ki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányták, hogy könnyítsenek magukon. Jónás pedig lement a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. De hozzáment a kormányos mester, és mondta neki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hátha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el!”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy látva azt, hogy a bűn rabjai vagyunk, és hogy Nélküled elveszünk, nem ítéletre jöttél el, hanem azért, hogy megmentsél bennünket. Köszönjük, hogy munkálkodtál mindezidáig, és köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy Te is, Atyádat követve, mind a mai napig munkálkodsz Szentlelked által. Köszönjük, hogy nem hagyd sem a pogányt, sem az alvót elveszni, hanem ébresztgetsz bennünket napról napra, magadhoz hívsz, Igédén keresztül megmutatod a Te akaratodat és parancsolataidat. Köszönjük Neked ezt az életmentő munkádat, a golgotai kereszted fényét, amelyet a világ minden tájára szétszórsz. Kérünk, hogy mi is hadd lehessünk ennek a megváltó, megmentő szolgálatnak részesei, a Te munkatársaid. Köszönjük azt a megtiszteltetést, hogy általunk is munkálkodsz.

Kérjük, hirdettesd szent Igédet életünkön keresztül is. Így adunk hálát az elmúlt hétért is, valahányszor tetteinkben, döntéseinkben, valahogyan rajtunk keresztül Te mutatkozhattál meg mások számára.

És bocsánatodat is kérjük azért, hogyha önmagunkból adtunk, és Téged elrejtettünk bűneinkkel, és mások csak minket láttak meg, de Téged nem. Köszön-

jük, hogy ebben is formálsz bennünket, hogy egyre jobban hasonlíthatunk Te-hozzád, mert a Lélek gyümölcsei Tehozzád tesznek bennünket hasonlónak.

Így kérünk, hogy ma este is szólíts meg bennünket, munkálkodj bennünk, ajándékozd és hirdettesd a Te Igédet nekünk. Add, hogy a mi szívünk megfelelő talaj lehessen az igemagvak befogadására. Kérünk, hogy énekeink, imádságaink, Előtted való alázatunk, engedelmességünk hadd legyen a Te dicsőségedre. Kérünk, ezt munkáld bennünk, és áldd meg ma esti istentiszteletünket.

Ámen.

Igehirdetés

Ma esti alkalmunkon folytatjuk Jónás könyvének magyarázatát. A felolvasott részből több apró részlet is fontos üzenetet hordoz számunkra, ezért ezeket szeretném részletesebben kifejteni. Először arról lesz szó, hogy mit üzen nekünk a próféta viselkedése, az, hogy aludt még a vihar közepette is. Az után arra térünk rá, hogy az Úr erős szelet támasztott, hogy ez mit jelent. Harmadszor a vihar nagyságáról beszélünk majd röviden, végül pedig arról, hogy a hajósok mi mindent tettek a nagy felfordulásban.

1. Először tehát legyen arról szó, hogy mit üzen nekünk Jónás alvása. Hiába olvassa el az ember sokadszorra is a próféta történetét, mindig furcsa marad, hogy hogyan tud Jónás ekkora viharban aludni? Egyáltalán hogyan tudott azok után aludni, amit tett? Először is: az élő Isten egyértelmű parancsát szegte meg, amikor elindult erre a hajóútra. Ezt a parancsot nem az ígén keresztül értette meg, az Úr személyesen szólt hozzá, és mégis nyugodtan felszállt a hajóra, és lement annak aljába, és elaludt.

Másodszor: azzal a szándékkal indult el, hogy jó hosszú időre otthagyja népét, családját és mindenét, amiye van. Ekkora veszteség csak úgy érintetlenül hagyja ezt az embert? Harmadszor pedig: teljesen idegen világ felé tartott, ahol valószínűleg nem ismert senkit, nem tudta, hogy mi lesz vele, miből fog megélni, hol fog lakni? Nem tudott semmit sem előre. Úgy gondolom, hogy akármilyen kalandvágyó is legyen egy ember, azért ezek a felsorolt dolgok valamilyen mértékben mindenkit nyugtalanítanak. Nem mondhatjuk, hogy Jónás életét a teljes biztonság jellemezte volna. És ha az ember nyugtalan, félelmei, de legalábbis aggodalmai vannak, akkor egyrészt nem jön az ember szemére álom: az embernek sok gondja van, nehezen alszik el. Másrészt pedig, ha alszik is esetleg a testi fáradtság miatt, akkor sem olyan nyugodtan és mélyen, hogy még egy vihar se ébressze fel (ráadásul egy hajón, amit a vihar szele ide-oda hányt). Jónás mégis, ahogy mondani szoktuk, aludt, mint a bunda. Felszállt a hajóra, elindult azon a hosszú úton, Jónás pedig lement a hajó aljába és elaludt, és még a vihar sem ébresztette fel.

Hogy lehetett Jónás ilyen nyugodt? Hogyan érezhette magát ennyire biztonságban? Különösen akkor, amikor kitört a vihar! Ha magától nem is jutott eszébe Istennek bűnei miatti haragja, akkor legalább a viharból meg kellett volna azt értenie, hiszen – Jónás szavaival élve – az Úr alkotta az eget, a tengert és a szárazföldet is. A viharból meg kellett volna értenie, hogy mindaz, amit tett,

az Isten szemében engedetlenségnek számít. Hogy volt képes Jónás aludni? Csak úgy volt ez lehetséges, hogy Jónás nem csak testileg aludt, hanem lelkiismeretét is elaltatta. Azt hitte, hogy elfelejtheti bűneit, és így azok el vannak rendezve Istennel, és nem kell emiatt félnie haragjától. Hamis biztonságban, hazugságban élt, és ezért tudott nyugodt lenni, és jól aludni.

Milyen gyakran történik meg ez, ami Jónással is történt, hogy sokan, mint ha semmi rosszat soha nem tettek volna, elfelejtik a nemrég elkövetett súlyos bűnöket. Azt gondolják, hogyha valamivel sokáig nem foglalkozunk, az nincs is, az megszűnik létezni. Ez az egyik leggyakoribb bűnkezelési gyakorlatunk: felejtjük el az egészet. Azt gondoljuk, hogy ahogyan a világi bíróságokon léteznek ún. elévülő bűnök, amelyekért bizonyos idő eltelte után már nem vonható felelősségre az ember, úgy Isten előtt is kezelhetjük így a bűneinket: ha sokáig hallgatunk róla, sokáig nem törődünk velük, akkor azok elévülnek, elfelejtődnek. Ez az elképzelés azonban nem áll meg a Biblia mérlegén. Eltelhet egy nap, vagy akár több évtized is, de mindannyiunknak felelnünk kell elkövetett bűneinkért. Isten előtt ugyanis azok sosem évülnek el, nem veszítik el érvényességüket, és egyszer számot kell adnia az embernek értük.

Lehet, hogy az ítélet vihara nem ma és nem holnap következik be. De teljék el akárhány nap, előbb-utóbb utol fog minket érni, ahogyan Jónással is történt. Ne aludjunk, és ne áltassuk magunkat hamis biztonságérzettel: bűneinknek igenis következménye van, még ha mi nem is veszünk azokról tudomást!

És még inkább szomorú az, amikor egy hívő ember alszik így, mint Jónás. Mert mi tudjuk, hogy Jézus Krisztus az életét adta minden egyes bűnünkért, és ezért nem mondhatjuk azt, hogy hagyjuk a bünt, felejtjük el. Minden bűnünk mögött ott van Megváltónk drága szenvedése, ezért ha a bűneinkre akarunk fátylat borítani, akkor a golgotai keresztre borítunk fátylat. Ehelyett inkább őszintén megvallva, beismerve, megbánva bűneinket kellene újból és újból Isten elé mennünk, őszintén reménykednünk az Ő kegyelmében és bocsánatában, és hálát adva dicsőítenünk Őt megváltó munkájáért. Ha alszunk, akkor Istent sem dicsőítjük a megfelelő módon. Ezért az apostol és Urunk szavaival élve, inkább legyünk éberek, imádkozva vigyázzunk, mert *„a lélek ugyan kész, de a test erőtlenségre”*. A hívő ember számára is veszély az alvás, Jónás példája mutatja ezt leginkább.

2. Másodszor: arra térjünk rá, hogy az Úr viharos szelet küldött a tengerre. Ez önmagában véve is egy csodálatos és említésre méltó dolog, de azt kell mondanunk, hogy nem szokatlan Istentől. Ugyanis hisszük, hogy minden időjárási jelenség – így a szél is – az Ő mindenható hatalmának engedelmeskedik, és az Ő akaratát hajtja végre. Jézus Krisztus is lecsendesítette a vihart a tengeren, ahogyan korábban Isten erős szelet támasztott, hogy népe a Vörös-tengeren vonulhasson keresztül. De abban, ahogyan Jónás megfogalmazza, hogy Isten közbeszólt, van egy csodálatos örömhír számunkra.

Mert miután Jónás beszámol arról, hogy hajóra szállt, nem azzal folytatja, hogy az Úr hagyta a prófétát elmenekülni, hanem így folytatja, hogy *„az Úr pedig”*. Az eredeti héber szöveg másként fordítva annyit jelent, hogy *’de az Úr!’*

Csodálatos dolog, hogy a Bibliában sokszor csak egy szó hívja fel figyelmünket a legcsodálatosabb üzenetre, ahogy jelen esetünkben is. Mert ez a kifejezés, hogy 'de az Úr', azt jelenti, hogy Isten nem hagyja annyiban azt, amit Jónás tett. Lehet, hogy ő engedetlen volt, lehet, hogy el akart Előle menekülni, és hátat akart Neki fordítani, de az Úr nem mondott le Jónásról. Lehet, hogy korunk felvilágosult embere azt hiszi, hogy ha én nem foglalkozom Istennel, akkor Isten sem foglalkozik velem. Ez a 'de' azonban az ellenkezőjéről beszél. Urunk jó Pásztor módjára utána megy az eltévedt bárányoknak, és nem hagyja őket elveszni. Isten még a vele nem törődő embert sem hagyja el, és megtalálja a módját, hogy megmentse őt. Mennyivel inkább igaz ez az engedetlen gyermekekre, Isten gyermekeire nézve.

Jónás hátat fordíthat Istennek, de Isten nem fordít hátat Jónásnak és a hozzá hasonló hívőknek! És ez az igazi örömhír! Isten nem hagy bennünket el. Isten szeretetből egy vihart küld Jónás után! Sokszor azt hangsúlyozzuk, hogy biztos haragudott, azért volt olyan nagy vihar. A vihar azonban Isten szeretetének jele is volt, mert nem hagyta, hogy Jónás csak úgy elmenjen. Lehet, hogy Urunk sok esetben hagyja, hogy tékozló fiú módjára elhagyjuk Őt, de hogy véglegesen elveszítsen minket, megváltott gyermekeit, azt sosem hagyja! Nem enged el bennünket, de hogyan is tehetné, hiszen szeret minket! Hogyan engedhetne el bennünket, amikor drága áron, Jézus Krisztus vérében váltott meg bennünket. És ezért nem hagyja, hogy mi, a kiválasztott és megváltott gyermekek csak úgy hátat fordítsunk Neki!

Ezért nem engedi meg, hogy az Övéi bármit megtegyenek. Mások hajózhatnak arra, amerre akarnak (mert azon a tengeren nem csak egy hajó volt), de Isten gyermekei nem! Mások dönthetnek úgy, hogy hátat fordítanak Neki látszólag minden következmény nélkül, de az Övéi nem tehetik ezt meg. Isten, ha nem szeretne bennünket, akkor megengedné, hogy mindent a saját elképzelésünk szerint tegyünk. De mivel kimondhatatlan szeretettel szeretett és szeret most is, ezért utánunk jön, sokszor utunkba áll, és nem engedi, hogy azt tegyük, amire szívünk csábít minket. És ez, akármit is hangoztasson korunk, igenis jó hír! Jó hír, hogy Isten korlátoz bennünket. Mivel Isten szeret téged, ezért utánad megy, és nem engedi meg, hogy akármit megtegyél! Örüljünk ennek, hogy nem tudjuk véglegesen elhagyni Istent, mert Ő úgy döntött, hogy mindig utánunk jön!

3. Harmadszor arról beszéljünk, hogy Isten egy hatalmas vihart támasztott, és ezzel tartóztatta fel Jónást. Jónás a könyvében többször is hangsúlyozza, hogy mind a szél, mind a vihar hatalmas volt, olyannyira, hogy a hajó már majdnem összetört. Miről beszél a viharnak ez a nagysága?

Először is arról, hogy Isten éppen megfelelő nagyságú vihart bocsátott a tengerre ahhoz, hogy abból egyértelműen kiderüljön: Ő támasztotta a vihart. Ha csak egy átlagos viharba keveredett volna Jónás hajója, akkor a tengert járt hajósok nem foglalkoztak volna vele, hiszen számtalan viharban voltak már életük során. Ez a vihar viszont olyan hatalmas volt, hogy még a tapasztalt tengeri medvék is félni kezdtek, és aggódtak életükért. És hogy valamiféle isten támasztotta ezt a vihart, az egyértelmű volt még számukra is, hiszen mindenki a

saját istenéhez kezdett imádkozni. Miért? Mert tudták jól, hogy Istentől van a vihar, és csak Ő az, aki lecsendesítheti. Tudták, hogy ez nem egy átlagos vihar, hanem Isten csapása rajtuk.

És Isten sok esetben munkálkodik így. Olyan mértékű veszélybe visz minket, hogy abból kiderüljön, hogy az Ő keze van rajtunk. Még hitetlenek is, akik egyébként nem törődnek Istennel, az ilyen megpróbáltatások idején tudják, hogy kihez kell fordulniuk, és ki az, aki mindezt okozta. Nem Istenhez fordulnak-e az Istenben nem hívó emberek, amikor maguk már tehetetlenek? Nem véletlenül szokták Istent vádolni mindenféle gonosszággal – és ebből nem az a lényeg, hogy gonosszággal vádolják, mert Ő nem követ el gonosszágot, hanem az derül ki, hogy még ők is tudják, hogy Ő az, aki cselekedett.

És gyakran történik meg ez, hogy Urunknak sokszor a fájdalmak és veszedelmek nyelvén kell megszólalnia ahhoz, hogy meghalljuk, mit akar mondani nekünk. Tud Ő szépen és szelíden is magához hívni, mindig ezt teszi először, de süketiségünk olyan nagy, hogy azt sokszor nem halljuk meg, ezért gyakran egy súlyos betegség, anyagi csőd, szeretettünk elvesztése, vagy más szenvedés és veszedelem által akar megszólítani és magához hívni minket. Egy híres kereszttyén gondolkodó egyszer azt mondta, hogy a fájdalom Isten megafonja, hang-erősítője a süketek világa felé. Az ilyen csapások idején nem eltávolodnunk kell Őtől, nem a miértet kell feltenni, hogy „akkor Te engem nem szeretsz, mert hagyod, hogy szenvedjek?”, hanem meglátni és meghallani az Őhöz hízó szót a fájdalmakon, veszedelmeken keresztül is. Azért adja Isten, hogy Őhöz me-
neküljünk, Őhöz forduljunk.

Ugyanakkor azt is meg kell látnunk, hogy a vihar, bár nagy volt, mégsem akkora, hogy a hajó utasai elvesszenek! Elég nagy ahhoz, hogy Istent felismerjék, de nem túl nagy ahhoz, hogy elpusztuljanak a rajta lévő emberek. Ez pedig Isten szeretetének bizonyítéka, mert Atyánk pont annyi szenvedést okoz nekünk, annyira enged bennünket kétségbe esni, mint a hajósokat, amennyivel eléri céljait, és amennyi a mi javunkra van. Bár hatalmas volt a vihar, bár a félelem lett úrrá a hajósokon, bár töredezett a hajó és mindent ki kellett dobálniuk, de mégsem pusztultak el! Látszólag életveszélyben vannak a hajó utasai, mégis Urunk életben tartja őket. Sebési pontossággal fájdalmat okoz ott, ahol kell, a dolgok elevenébe vág, de mégsem öl meg, hanem gyógyít, ahogy az orvosi szike is ezt teszi. Az Ő gyermekeiként mindig bízhatunk ebben. Ő tudja, meddig kell elmennie a fájdalom okozásában. És tudja azt, hogy mi az, amit bírunk.

4. És végül azt nézzük meg, hogy mi mindent tettek a hajósok a vihar alatt. Nem akarok kitérni mindenre, csak két apróbb részletre hívnám fel a figyelmet.

Az első az, hogy a viharok idején ártékelődnek a dolgok az életünkben. Az addig biztonságosnak hitt hajó töredezni látszik. A megszokott élet, amit nem szoktunk félteni, és gyakran nem is értékelünk eléggé, a viharok idején felértékelődik, és az ember mindent megtesz, hogy megmentse. Az életben egyébként értékesnek ítélt dolgok a vihar idején sok esetben teherré válnak, és az ember inkább megszabadul tőlük, mintsem hogy elveszítse életét. Pénz, hírnév, vagyon, befolyás, hatalom, világi tudás – mind-mind értéktelenné tudnak válni, ami-

kor az ember élete lesz a tét. Jó lenne ezt nem elfelejteni akkor sem, testvérek, amikor süt a nap, és csendes vizeken hajózunk.

Másrészt pedig sajnós azt kell látnunk, hogy amíg ezek a pogány emberek mindent megtesznek azért, hogy életüket megmentésék, addig Isten gyermeke alszik, és nem tesz értük semmit. Miután felébredtek, és felszólítják, hogy imádkozzon, még akkor sem fordul Istenhez, hanem csak akkor, amikor már a hal gyomrában van. Sajnos gyakran előfordul, hogy Istenben még nem hívó emberek többet megtesznek mások életéért, mint mi, hívők. Igaz ugyan, hogy erről az életről beszélünk, és tudjuk jól, hogy ebben az életben az értékek viszonylagosak, mert fontosabbak a mennyekiek. És azt is tudjuk, hogy vándorok vagyunk a földön, de Jézus Krisztus példát adott nekünk abban, hogy tegyünk jót másokkal, és legyünk irgalmasok és könyörületesek. Különösen abban van nagy felelősségünk, hogy az örök életre csak mi menthetünk meg másokat. Lehet, hogy a többség saját életének megmentésével foglalkozik körülöttünk, lehet, hogy a világban mindenki a maga boldogulásával foglalkozik, de mi nem alhatunk, hanem már ebben az életben jót téve felebarátainkkal az örök élet felé kell vezetnünk más, viharban lévő embereket is. Isten ezért hagyja sok esetben, hogy ne egyedül kerüljünk bele egy viharba, hanem másokkal együtt, olyanokkal, akik nem ismerik a kiutat, olyanokkal, akik nem ismerik az okokat, olyanokkal, akik nem látják Istent. Nem véletlenül került Jónás egy hajóba ezekkel az emberekkel, és ő mégis inkább aludt, és nem tett értük semmit.

Összefoglalom: lehet, hogy az alvás veszélyeztet minket, ezt mindannyiunknak végig kell gondolnunk, és Isten ezért támaszt vihart az életünkben, de ne felejtsük el, hogy mindez az Ő szeretetének jele. Utánunk jön. Ha alszunk, akkor fel kell ébrednünk, hogy másokat is megmentünk, és ha ébren vagyunk, akkor ébresztenünk kell alvó testvéreinket, hogy Istenhez kiáltsanak! Szerető mennyei Atyánk kezében pedig, de csak az Ő kezében, biztonságban érezhetjük magunkat, mert bűneink büntetését Jézus Krisztus elhordozta a golgotai kereszten. Vigyázzunk, ne altassuk el lelkiismeretünket! Jézus Krisztus utánunk jön, és nem hagyja, hogy végleg hátat fordítsunk Neki, hogy a bűneinket csak úgy félre akarjuk tenni. És végül adjunk hálát Neki ezért a végtelen nagy szeretetéért, hogy utánunk jön, és imádkozzunk azért, hogy mi ne essünk álomba! Isten Szentlelke segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Megváltó Úr Jézus Krisztus, hogy amikor emberré lettél, és meghaltál értünk, akkor utánunk jöttél, a Neked hátat fordító emberiségnek. Köszönjük, hogy mindezt azért tetted, mert végtelenül szeretsz bennünket, és meg akarsz menteni minket attól, hogy Nélküled éljünk, hogy Neked végleg hátat fordítsunk.

Köszönjük Neked, hogy engedetlenségeink idején is könyörülettel vagy felénk, és hogy akkor is arra tekintesz, hogy hogyan ments meg bennünket. Köszönjük, hogy Jónás után mentél, és hogy vihart támasztottál ott a tengeren. Szeretnénk őszintén megköszönni hittel azokat a viharokat az életünkben, ame-

lyeket Te támasztasz. Kérünk, add azt a látást, amely észreveszi, hogy ezek a viharok a Te szeretetednek bizonyítékai, nem pedig annak, hogy haragszol ránk. Segíts tanulnunk Jónás esetéből, és add, hogy mikor csendes vizeken hajózunk, nyugodt az életünk, akkor is hadd keressünk Téged.

Magasztalunk Téged azért, hogy tudod, hogy mennyit kell szenvednünk, mi az, ami célhoz ér az életünkben. Kérünk, hogy segíts Benned bízunk amikor fáj, amikor éppen gyógyítasz minket.

És kérünk, hogy ébressz fel bennünket, ha alszunk. Ha pedig ébren vagyunk, segíts másokat ébreszteni, hogy ebben a világban a Te gyermekeidként másokkal is jót téve Tefeléd mutasson életünk, és Hozzád vezessünk embereket. Kérünk, hogy ezt munkáld bennünk, segíts az ebben való fejlődésben, a Te utadon való előrehaladásban.

Imádkozunk azokért a szeretteinkért, akik betegek, adj nekik erőt szenvedésük, fájdalmuk elhordozásához, és kérünk, adj nekik gyógyulást.

Gyászoló testvéreinket is erősítsd, hisz Te vagy „*a feltámadás és az élet*”, Te vagy az egyedüli vigasztalás számukra.

Kérünk, hogy támogass bennünket az egyéni szolgálatban, az élet istentiszteletében, de abban a szolgálatban is, amelyet itt a gyülekezetben végzünk testvéreink javára.

Könyörgünk, áldd meg alkalmainkat, hogy mindig Hozzád forduljunk, mindig Téged keressünk, és Te legyél a középpontban. Így imádkozunk konfirmáló testvéreinkért, áldd meg az ő bizonyágtételüket, és add nekünk az örömet, hogy Te vagy az, aki munkálkods bennük.

Kérünk, áldd meg egyházunk vezetőit, add nekik Igédet, akaratod egyértelmű látását, hogy tudják vezetni népedet. Kérünk országunk vezetőiért, Te segíts nekik, hogy valóban a Te akaratod szerint tegyenek jót.

És kérünk népünkért, ahogyan énekelhattuk is az istentisztelet elején: adj ébredést, add, hogy „sok szolga sarlót fogva” szolgáljon Téged, és beálljon az aratás munkájába. Kérünk, add, hogy minél többen dicsőítsék a Te szent nevedet.

Köszönjük, hogy Te, aki elkezdted bennünk a munkát, elvégzed majd amnapra. Köszönjük ezt az ígéretedet is. És köszönjük naponkénti tapasztalatunkat, hogy a Szentlélek munkálkodik bennünk. Legyen ezért is áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

300. dicséret

Dykes J. B., 1823—76.

Lel-kem drá-ga Jé- zu- sa, Hoz-zád hajt a
fé- le- lem, Míg ü- völt a hab- tu- sa,
S nő a vész a ten- ge- ren.
Rejts el, rejts el, itt ne hagyj,
Míg el- áll a fer-ge-teg; Biz-ton- sá-gos
ré- vet adj, S majd fo-gadd el lel-ke-met.

2. Nincs nekem más enyhelyem,
Szívem téged hív s keres,
Ó, maradj itt, Mesterem,
Őrizz, adj erőt, szeress!
Véled állom a vihart,
Hit s erő te vagy, te Szent,
Szárnyad árnyával takard
Fejemet, a védtelent.

3. Csak te kellesz, én Uram,
Benned mindent meglelek;
Támogasd, ki elzuhan,
Gyógyítsd meg, ki vak s beteg.
Szent szavadra hallgatok,
Tévedés az én bajom,
Én hamisság s bűn vagyok,
Te igazság s irgalom.

4. Kegyelem vagy, égi jó,
Mely minden bűnt eltörül,
Hagyd, hogy gyógyító folyó
Tisztogasson meg belül.
Élet-kút vagy, lüktetés,
Víz meríteni drága hely,
Ó, buzogj fel bennem és
Öröklét felé emelj.